

στηματικῶς παρακώλυσιν τῆς ἀναπτύξεως τῶν ριζῶν καθόσον προάγονται.

Ἰδού δὲ πῶς τὰ δενδρύλλια ταῦτα καλλιεργοῦνται.

Λαμβάνουσι χρυσόμηλον ἐφ' οὗ ἀνοίγουσιν ὁπὴν πενταλέπτου τὸ μέγεθος. Δι' αὐτῆς ἀφαιροῦσιν ἅπαντα τὸν ὁπὸν καὶ τὴν σάρκα· εἶτα πληροῦσι τὸν κοινὸν φλοιὸν διὰ τινων ἰσθμίων ἐκ φοινικοκαρύων, ἐκ λεπτῶν βρύου καὶ ἐκ κόνεως ἄνθρακος, καὶ δι' ὀλίγης ἀργίλλου, τὸ πᾶν συντίθεται εἰς φύραμα. Τότε θέτουσι πυρρῆνα τινα ἢ τὸν πυρρῆνα τοῦ δένδρου οὗ τινος ἐπιθυμῶσι ν' ἀναπτυχθῇ ἡ ναυώδης κατάστασις, λαμβάνοντες τὴν φροντίδα νὰ βυθίζωσι τοῦτον εἰς τὸ κέντρον τοῦ μίγματος καὶ τοῦ κενωθέντος φλοιοῦ.

Τὸ χρυσόμηλον εἶτα τίθεται εἰς κύαθον ἢ εἰς οἰονδήποτε ἀγγεῖον. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν δροσίζουσι τὸ περιεχόμενον δι' ὀλίγου ὕδατος διὰ τῆς ἐπὶ τοῦ φλοιοῦ ὁπῆς, καὶ ἐπιπλάσσουν εἰς ἐλαφρῶς τὸ μίγμα δι' ὀλίγης τέφρας ξύλου.

Τὸ δένδρον αὐξάνει, τὸ στέλεχος ἀνέρχεται διὰ τοῦ στομίου, καὶ αἱ ρίζαι διέρχονται διὰ τοῦ φλοιοῦ, ὥς τότε πρέπει ν' ἀποκόπτωμεν ἐπιμελῶς μέχρι τῆς ἐπιφανείας τοῦ φλοιοῦ. Ἐπὶ δύο δὲ ἢ τρία ἔτη πρέπει νὰ κόπτονται συχνά. Μετὰ δὲ τὸ τέλος τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος αὐταὶ δὲν αὐξάνουσι πλέον.

Τὸ στέλεχος τοῦ οὕτως ἐπιμελουμένου δένδρου δὲν θὰ ὑπερβῇ τὰ 10 ἢ 12 ἐκ. τ. μ. Καὶ τοι δὲ παρουσιάζει συνηθὺς ὄψιν ἀτροφικὴν, οὐχ ἡττον ζῇ ἐπὶ πολλὰ ἔτη. Παυσάσεως τῆς προόδου τῆς διασταυρώσεως τῶν ριζῶν, βάρυνται τὸν φλοιὸν τοῦ χρυσομήλου, ὅστις ἔμεινεν καθ' ὁλοκληρίαν ἀβλαβής, δι' οἰονδήποτε χρώματος καὶ ἐπιχρίουσι τοῦτον. Τὸ αὐτὸ πείραμα δύναται νὰ γείνη καὶ εἰς μικρὸν δοχεῖον ἀνθέων. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, πρέπει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ν' ἀνασειρώμεν ἐκ τοῦ δοχείου τὸ δενδρύλλιον καὶ ν' ἀποκόπτωμεν ἀπάσας τὰς ἄκρας τῶν ριζῶν.

Ἡ βάλανος, ὁ πυρρῆν τῆς φοινικοβαλάνου, οἱ πυρρῆνες τοῦ χρυσομήλου, εἰσι κατ'ἀλληλα εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἰδιοτρόπου καλλιεργείας.

Μάϊος 1883. (Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

N. I. Δ.

ΜΩΣΑΙΚΟΝ.

Οὔτε τὴν θάλασσαν δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς μίαν παρὰλίαν, οὔτε τὸν νοῦν τοῦ ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς ἓνα στοχασμὸν. Πρὸς τὸν ναύτην τοῦτο ὀνομάζεται παλέρροια, πρὸς τὸν ἐνοχον τύψις. Ὁ θεὸς διεγείρει τὴν ψυχὴν καθὼς τὸν ὠκεανόν.

B. ΟΥΓΚΩ.

Τὸ παρελθὸν καὶ τὸ παρὸν ὁμοιάζουσι πρὸς δύο ἀγάλματα ἀτελεῖ, ὧν τὸ μὲν ἐναπελείφηται ἡκρωτηριασμένον ὑπὸ τοῦ

πανθαμάτορος χρόνου, τοῦ δ' ἑτέρου ἡ τελειοποίησις ἐναπόκειται εἰς τὸ μέλλον.

ΣΑΤΩΒΡΙΑΝ.

Τοιαύτη εἶναι ἡ ιδιότης τοῦ πνεύματός μας, νὰ ὑποθέτωμεν σύγχυσιν καὶ σκότος ἐκεῖ, ὅπου οὐδὲν βέβαιον γνωρίζομεν.

ΓΚΑΙΤΕ.

Ποτὲ αἱ αἰσθηταὶ καρδίαι δὲν ἀγαπῶσι τὰς θορυβώδεις ἡδονάς, ματαιὰν καὶ ἄγονον εὐτυχίαν τῶν ἀνθρώπων, οἷτινες οὐδὲν αἰσθάνονται.

ΡΟΥΣΣΩ.

Αἱ γυναῖκες ἀγαπῶσι νὰ κατηγορηθῇ ὀλίγον μᾶλλον ἢ ἀρετὴ των ἢ τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ὠραιότης των.

FONTENEA.

Ὅταν ἐκλίπῃ τὸ ἰδανικόν, ὁ ὄνειρώδης ἐκεῖνος βίος τῆς νεότητος δὲν μένει ἢ ὁ ἀηδὴς καὶ σαπρὸς καὶ ναυτιώδης βόρβορος, ὃν ἡ ἄμωτις τῶν αἰγιαλῶν καταλείπει ὀπίσω, ἀποχωροῦντος τοῦ γλαυκοῦ κύματος μὲν τὴν παιδρὰν συνοδίαν τῶν ἐπ' αὐτοῦ διολισθαινουσῶν λέμβων καὶ τῶν λευκοπτέρων πλοίων, καὶ τοῦ ἐναρμονίου τῶν ὑδάτων φλοίσβου. Ὅλα ταῦτα ἐκλείπουσι, μένει δὲ ὁ βορβορώδης πυθμὴν, γυμνός, σαπρὸς, εἰδεχθεὶς τὴν ὄψιν—ἡ αὐτόχρημα πραγματικότης.

ΕΡΡΙΕΤΤΑ ΣΤΟΒ.

Ὁ ἔρως γεννᾶται ἐκ τοῦ ἄτμου τῶν στεναγμῶν, ἱκανοποιούμενος εἶναι πῦρ λάμπον εἰς τὸ ὄμμα τοῦ ἐραστοῦ, μὴ ἱκανοποιούμενος εἶναι θάλασσα τρεφομένη ἐκ τῶν δακρύων τοῦ ἐρῶντος.

ΣΑΙΚΣΠΗΡ.

Καὶ αὕτη ἡ ἀρετὴ καθίσταται ἔγκλημα κακῶς ἐφαρμοζομένη καὶ τὸ ἔγκλημα ἐξευγενίζεται διὰ τῆς καλῆς ἐφαρμογῆς.

ΣΧΙΛΔΕΡ.

Ὁ ἀληθὴς ἔρως εἶναι πάντοτε φαινὸς ὡς ἡ ἡὺς καὶ σιωπηλὸς ὡς ὁ τάφος.

ΛΑΡΣΣΕ

Διατί νομίζομεν τοὺς φιλαργύρους δυστυχεῖς; Μόνον αὐτῶν ἡ εὐτυχία δὲν ἔχει κόρον.

ΒΥΡΩΝ.

Τὴν ἀρετὴν πληρώνομεν ἐνίοτε διὰ δακρύων καὶ σκληρᾶς ἀγωνίας, πλὴν πάντοτε φέρει μεθ' ἑαυτῆς τὴν ἀμοιβήν.

ΒΕΡΤΟΛΟΤΤΗΣ

Αἱ ἀναμνήσεις εἶναι βάρυτον τοῦ γήρατος, ὡς αἱ ἐλπίδες πτέρυξ τῆς νεότητος.

Δ. ΒΕΡΝΑΔΑΚΗΣ.

Δὲν ἐπιβάλλονται τὰ αἰσθήματα, οὐδ' αἱ συμβουλαὶ ἰσχύουσι νὰ σθώσωσι τὸ πῦρ τῆς καρδίας. Ἄν δὲ κάλλιστος τῶν συμβούλων λέγεται ὁ χρόνος τοῦτο συμβαίνει, διότι συνεπιφέρει τὸ γῆρας ἢ τὸν θάνατον.

Δ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ.

Μεταξὺ τοῦ χθὲς καὶ τοῦ αὔριον ἡ ζωὴ εἶναι παρένθεσις λίαν σύντομος, λίαν ταχεῖα, ἀλγεινοτάτη, Κόκκος σίτου συντριβόμενος εἰς κόνιν μεταξὺ δύο μυλολίθων. Ἐν τῇ ταχύτητι τῆς γῆς τὸ ἐπτάχρου φῶς φαίνεται λευκόν. Ἐν τῇ ταχύτητι τῆς ζωῆς τὸ χιλιόμορφον σύμπαν φαίνεται σκοτεινόν, μυστήριον.

Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ.

Ἡ ἱστορία δὲν εἶναι μόνον ἡ πιστὴ εἰκὼν τῆς τύχης τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀψευδেষτέρα διδάσκαλος τῶν μυστηρίων τῆς ἀνθρωπίνου καρδίας.

Ε. ΔΕΛΗΓΕΩΡΓΗΣ.

Ἡ ἀνία τῶν εὐγενῶν πνευμάτων ἡ κοινὴ ἐστὶν ἀσθένεια.

ΚΛ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

Τῶν ἐθνῶν ἡ κυριωτάτη καὶ ὑψίστη δύναμις εἶναι ἡ ἐσωτερικὴ αὐτῶν ἀρετὴ, ἡ αὐτοπεποίθησις καὶ ἡ ψυχικὴ ἀνδρεία.

Κ. ΦΡΕΑΡΙΤΗΣ.

Ἡ μετάνοια ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ εἶνε ἀνέγερσις, ἀπέναντι τῆς κοινωνίας ταπείνωσις.

ΙΩ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΣ.

Τὸ φῶς δροσίζει τὴν καρδίαν σὰν τὸ νερό τὰ χεῖλη.

ΑΡ. ΒΑΔΑΩΡΙΤΗΣ.

Τῆς χαρᾶς ποσάκις ἡ χρυσὴ φιάλη τέρψιν μᾶς ποτίζει λύπης ἀμιγῆ, καὶ ἐνῶ εὐδαίμων ἡ καρδιά πάλει, κρύα ὡς τὰ χεῖλη κάθεται σιγὴ!

ΑΓΓ. ΒΛΑΧΟΣ.

Τί εἶναι ἡ ζωὴ; — Ἡδονὴ τοῖς εὐτυχοῦσι, βᾶσανος τοῖς πτωχοῖς, θανάτου προσδοκία.

ΕΜ. ΡΟΙΔΗΣ.

Ὅταν τῆς μοίρας τὸ πικρὸν ποτήριον πληροῦται,

Ἐν δάκρυ θάναται καὶ τῆς γῆς ἡ ὄψις ἀλλοιοῦται.

Γ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

Εἶν' ἡ καρδιά εὐτυχὴς ὅπταν ἀγαπᾶται,

Καὶ ὅταν μετὰ ἔρωτα εὐρίσκει νὰ μισήσῃ.

ΕΜ. ΣΤΡΑΤΟΥΔΑΚΗΣ.

Ἡ καρδιά δὲν ὑπόκειται εἰς νόμους.

Κ. ΞΕΝΟΣ.

Διερχόμεθα ἐκάστην ἡλικίαν ἐν μυστικῇ τινι στενοχωρίᾳ, διότι τὰ ἀγαθὰ τῆς δὲν ἐκτιμῶμεν ἢ ὅταν αὕτη παρέλθῃ.

ΑΙΜΥΛΙΟΣ.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ JOURS PERDUS

I

Sont-ils perdus,

Ces jours où nos pensées

S'en vont dans le vague bercées,
Comme des parfums répandus ?

Sont-ils perdus ?

Ces instants où l'esprit voyage,
Sans œuvre et sans courage,
Sont-ils perdus ?

II

Sont-ils perdus,

Ces jours longs par l'absence,
où notre chaleur se dépense
En vœux de nul autre entendus ?

Sont-ils perdus ?

Les serments sacrés qui nous lient
Aux cœurs qui nous oublient,
Sont-ils perdus ?

III

Sont-ils perdus,

Ces jours où l'on espère,
Ou chacun rêve sa chimère,
Les eux à l'horizon tendus,
Sont-ils perdus ?

En vain on guette dans l'espace
Une âme sœur qui passe.
Sont-ils perdus ?

IV

Sont-ils perdus,

Ces soirs où, sur la grève,
On poursuit l'astre qui se lève,
Et les points au ciel suspendus ?
Sont-ils perdus ?

Les souffles qui guident nos voiles
Sur cette mer d'étoiles,
Sont-ils perdus ?

V

S'ils sont perdus,

Ces jours et ces soirées,
Ces veilles en vain implorées
Et ces lendemains attendus ;
S'ils sont perdus,

Ah ! que la foi me soit ravie,
j' aurai perdu ma vie,
S'ils sont perdus.

GUSTAVE NADAUD.

ΑΣΠΑΣΜΟΣ

εἰς Μυρμιδόριον δόρον

ἐκ τῶν ἐν τῇ ἀρχαιολογικῇ συλλογῇ τοῦ κ. Α. Ν. Μελετοπούλου.

Ἐπίτρεψον πανάρχαιον τῶν Μυρμιδόνων δόρον,
τῆς ἐν κλεῖδος πατρίδος σου ὁ σκόληξ καὶ τὸ χῶμα
ρίγῶν ἐκ συγκινήσεως, καὶ μὲ δακρύων ὄμμα
Μὲ χεῖλη ὑποτρέμοντα νὰ σ' ἀσπασθῇ συγχώρει,
διότι φέρεται πρὸ σοῦ, καὶ ἐνδομύχως καίει,
ἀναπολεῖ τὸ παρελθόν, καὶ τὸ παρόν του κλαίει.

Πόσας ἡ ἀναλόωτος καὶ ἄτερκτος αἰχμὴ σου
τοῦ παρελθόντος σοι πτυχὰς ἀνοίγει ἀγερόχως!
ὅσας κατήνεγκε πληγὰς εἰς τοὺς ἐχθροὺς εὐστόχως,
καὶ ἥστραπτεν ὡς κεραυνὸς ἡ ὄψις ἡ στιλπνὴ σου.
ἀλλ' ἤδη . . . τῶν μαχῶν μακρὰν, μακρὰν τῶν πολέμων
ὡς γλήνη τις Εὐρωτιᾶς ἐντὸς τῶν Ἑρμαρίων.